

Lola Vilalta

Directora del Primer Concurs Internacional de Ballet Clàssic de Sitges

“El ballet clàssic és la base de tota la dansa”

JOAN TUTUSAUS

Aquesta setmana té lloc a Sitges el Primer Concurs Internacional de Ballet Clàssic. Un total de 29 ballarins han mostrat les seves qualitats, de cara a la final i la gala, demà a l'Auditori. Tot un esdeveniment de reivindicació de la dansa clàssica dirigit per una entusiasta sitgetana, la Lola Vilalta.

Pregunta.- Què vol ser aquest concurs?

Resposta.- Neix per una gran necessitat, ja que Catalunya no en té cap. Es va decidir posar fil a l'agulla per la necessitat de recolzament del ballet clàssic a Catalunya, i la que tenen tots els estudiants de ballet per poder continuar la seva carrera.

P.- El ballet és una de les arts...

R.- L'única art amb moviment irrepètible. Un ballari mai repeteix ni la part teatral, ni la tècnica.

P.- Moltes nenes i nens estudien, però amb el temps, l'abandonen.

R.- No, es necessita un perfil molt especial. Cal un talent artístic o físic, donat per la genètica familiar, tot i que amb molt d'esforç i treball també es pot modificar. Quan s'arriba a aquest punt, manca voluntat entre la gent jove. Es busquen les coses amb poc esforç, passar-s'ho bé, la vida és curta. Pensa que quan les mares deixen els nens a col·legi, moltes els diuen “passa-t'ho bé”, quan a mi em deien “comporta't, estudia, estigues atenta que això serà el teu futur”.

P.- No es valora l'esforç...

R.- No, ni la força de les paraules. Si posem passa-t'ho bé per anar a jugar al parc o al cinema, és correcte, però si aquest discurs el canviem, el nen queda una mica atabalat.

P. Però a ballet, els nens i nenes van a passar-s'ho bé.

R.- Si t'agrada ballar, t'ho passaràs bé. Cal disciplina, però disciplina no és autoritat, sinó tenir horaris, menjar adequat, no res més del que qual-sevol persona ha de fer perquè la vida sigui positiva, ordenada i tranquil·la.

P.- Per tant, autoconvenciment, i no obligació?

R.- Cap art parteix de la obligació.

P.- I a una determinada edat, què passa?

R.- Entre els 12 i 14 anys, poden entendre que aquella forma d'expressar-se amb el seu cos els captiva, i demanen per continuar els estudis d'una manera professional. El mínim d'hores serien comparables als que fan gimnàstica esportiva, un mínim de tres diàries. Si a la vegada ha d'adequar el cos, poden arribar a sis. Pensa que els nens de la Masia del Barça també treballen moltes hores, i ningú s'estranya. Però el món de la dansa és totalment desconegut per tothom. Per això, aquest concurs de Sitges vol ser una plataforma, tant pels participants, com a través de les taules rodones. Dissabte es parla del present i el futur de la dansa a Catalunya.

P.- I quin és el present de la dansa a Catalunya?

R.- Si parlem en genèric, és genial. Si parlem de ballet clàssic, que és la base de tot tipus de dansa, està una mica malalt, desfavorit... M'entristeix.

P.- Per tant, qui està malament és la mare de la dansa?

R.- Sí, la base està malmesa, no per manca de grans professionals i grans mestres, sinó perquè la difusió de la dansa durant molts anys ha quedat en el sac de la brossa. Els mitjans de difusió no hi han posat la seva presència, no arriben, s'ensenyen formats que no tenen res a veure amb la cul-

tura, i de cop, no sabem on estem. Què pensaria la gent si jo digués que tota la base de la pintura no existeix, i que millor despenjar els quadres del Prado? Això és el que ha passat amb la dansa a Catalunya, s'ha despenjat el que quan jo era jove era la capdavantera de tot el territori nacional. La gent venia a l'Institut del teatre per poder acabar la carrera, no hi havia companyia de ballet només que aquí. Fa 30 o 40 anys.

P.- I què ha passat d'ençà?

R.- Que s'ha barrejat política i cultura, i es va arribar a dir que el ballet clàssic era d'estil burgès, i que la dansa contemporània que emergeix, era a l'abast del poble, i d'esquerres.

P.- I es va deixar de banda?

R.- Es va deixar de parlar d'ella, i es deia que per la dansa contemporània no es necessitava el ballet clàssic. Però molts contemporanis d'aquella època que deien no al clàssic, actualment tenen mestres de clàssic a les seves companyies. Si no, no s'avança, perquè el nivell a fora és molt alt.

P.- Els grans pintors abstractes eren extraordinaris dibuixants...

R.- Exacte. Abans de la guerra, per aquí havien passat ballets russos que després van crear grans companyies a Estats Units o a Anglaterra. Aquí ens vam quedar sense això, però encara teníem la companyia del Liceu, i érem el cap d'Espanya. La qüestió és que es pensa que el ballet

Marti

clàssic és el Llac dels Cignes i el Trencanous. Cada any, sembla que no n'hi hagi més! N'hi ha molts més, però només en veiem dos. Tot ha evolucionat, i tenim un ballet neoclàssic, evolucionat, però no n'estem acostumats. Hi ha una evolució cap a una contemporaneïtat de l'art del ballet.

P.- L'evolució ens porta al present, en què gent d'aquí ha d'anar a fora per sortir-se'n.

R.- L'única companyia que tenim és del David Campos, a Santa Coloma de Gramanet, i l'Institut del Teatre té IT Dansa.

P.- Per tant, aquest gent jove amb capacitats i esperit de sacrifici, quan acaba, què fa?

R.- O entra a l'IT Dansa, va amb el David Campos, o se'n va a Madrid, on hi ha les companyies de Víctor Ullate, Nacho Duato o Angel Corella.

P.- Allà tenen més sensibilitat que aquí, ara?

R.- Jo no ho diria així. En haver una companyia nacional, hi ha més apropament del públic, que a més, ha après a apreciar aquest art. Aquí, el Liceu ens fa una programació molt petita en dansa, perquè segons ells no interessa, però quan jo era petita, hi havia una programació molt gran.

P.- I el futur?

R.- Són els joves talents que han de sortir a fora, on són més apreciats. A fora, a un espanyol se'l mima i se'l cuida, i arriben a caps de companyies, primeríssims ballarins, estrelles, com

Tamara Rojo que vindrà diumenge a Sitges, o d'altres com José Carlos Martínez, primer ballari de l'Òpera de París, Lucía Lacarra, grandíssima ballarina de l'Òpera de Munich, Jesús Pastor, de l'American Ballet, i d'altres de cos de ball com Alba Sempere i Víctor Zarallo. La llista seria inacabable, i intentarem a poc a poc portar-los a Sitges.

P.- És una disciplina nòmada...

R.- Com el bàsquet o el futbol. El que és trist és no tenir companyia a Catalunya. A fora, en veure tota aquesta gent que surt d'aquí, encara pensem que estem tant bé de la cultura del ballet. Per això, des de Sitges volem reivindicar que el ballet clàssic també existeix, i s'haurien de repartir millor els ajuts.

P.- I per què no s'ha fet una companyia aquí?

R.- Potser perquè no hi ha mecenatge, i es fa política cultural. Jo soc mestra de ballet, de política no n'entenc, només tinc clar que el ballet clàssic és la base. I si algú em diu que el ballet no interessa, què fem amb aquesta part de la cultura? Corella i Ullate ho van intentar, i no se'n van sortir...

P.- Com és?

R.- Som rars? No ho se.

Potser ja estem satisfets pensant que els altres pensin que som fantàstics. I quan es programa, sempre està ple, has de córrer per trobar les entrades. Per això, Catalunya es mereix alguna cosa més.

PisoCash
 Passeig de la Ribera, 46 Sitges 08870 93 811 36 47
 info@pisocash.com

Propiedades EXCLUSIVAS

¡Ahora es el momento!

www.PisoCash.com